

Скарбничка

Дитяча газета

Скромное,
смирное сердце 3

Пригоди шукачів 4

Зухвала голка 5

А чи знаєте ви? 7

Веселый English 9

Жирафа і кошеня 10

Часики 11

Листопад

Однажды один листочек увидел, как другие листья перелетают с места на место, и решил, что это очень весело. Листик решительно заявил дереву, на котором рос: «Я больше не нуждаюсь в твоём соке. Посмотри, какой я красивый! Я сам позабочусь о себе и хочу быть свободен, как и другие листья». Лист оторвался от дерева и, порхая на ветру, полетел на землю. У него появилось много друзей, пока он кружил с места на место. Жизнь виделась в самых радужных красках.

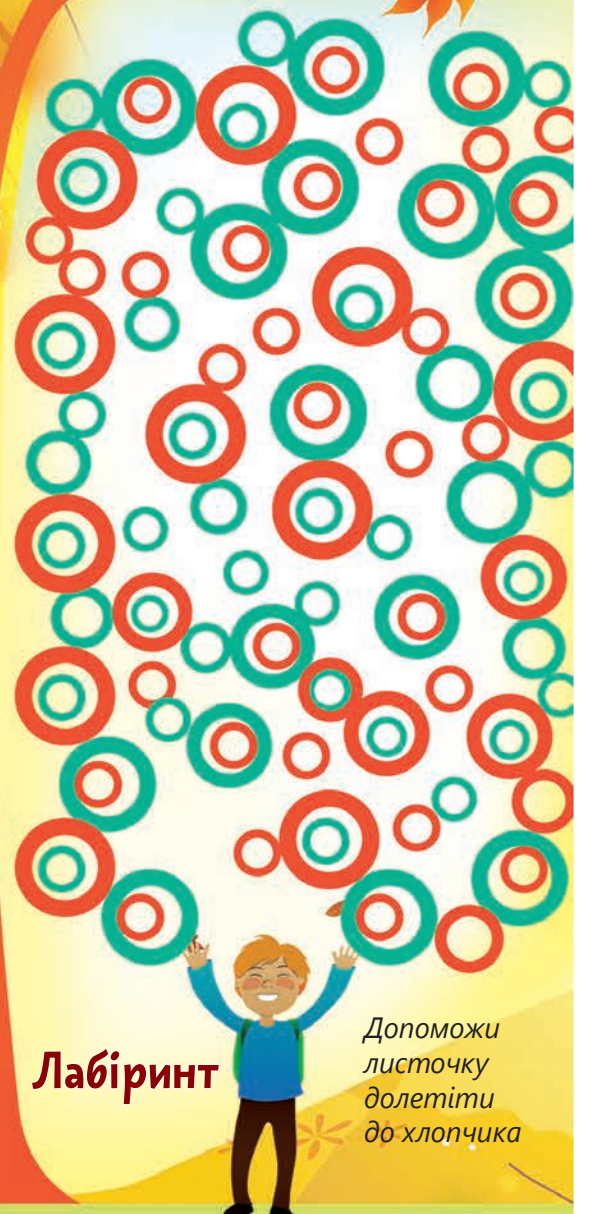
Однажды листочек заметил, что его красивый цвет стал меняться и кое-где стали проступать коричневые пятна. Несколько дней спустя он стал полностью коричневым, и жизнь больше не казалась ему такой увлекательной. Некоторые из его друзей уже умерли, и он сам чувствовал себя все хуже. Он больше не

перелетал с места на место. Став совсем хрупким, он теперь лежал в куче вместе с другими листьями. Прошло немного времени, и листочек просто сожгли. Когда-то он отказался от животворного сока, предложенного деревом, а теперь было слишком поздно!

Герой нашей притчи думал, что быть свободным и делать, что хочешь, — это прекрасно, но оказалось, что все лишь временно и кончается гибелью в огне.

Порой молодые люди отвергают помощь своих родителей, учителей и наставников. Они считают себя достаточно взрослыми, чтобы действовать самостоятельно. Они воображают, что способны сами добиться успеха. Но впоследствии оказывается, как мало мудрости в такой позиции, и лучший выход — возвратиться домой.

Початок

Лабіринт

Допоможи
листочку
долетіти
до хлопчика

Веселка

Від самого ранку у дворі було дуже спекотно.

— Напевно, буде дощ, — сказала бабуся Валя.

— Звідки ти знаєш? — здивувався Іванко. — Дивись, яке яскраве сонечко, і навіть немає жодної хмаринки на небі.

— Душно дуже. А он і горобці в піску купаються — це до дощу.

Невдовзі справді піднявся сильний вітер. На небі спочатку з'явилися білі хмари, а на зміну їм припливли важкі темні хмари. Сонце сховалося, дерева грізно зашуміли.

— Пішли, Іванку, скоріше додому. Хоча б встигнути добігти до дощу. Я ж уже швидко бігати не можу, як ти.

Іванко послухався. Його непокоїло, що дерева так тривожно шумлять і хитають своїми зеленими гілками. Та ще ворона каркає. Якось страшно стало.

Бабуся з онуком вчасно зібралися йти. Тільки-но вони зайшли в будинок, відразу, як із відра, полив сильний дощ. А через кілька хвилин небо прорізала блискавка, загуркотів грім. Як добре, що вони встигли! Промокли б до ниточки! А вдома не

страшно навіть на блискавку дивитися, коли вікна зачинені.

Гроза пройшла швидко. І хоч з одного боку будинку у вікнах було видно ще темні хмари, з іншого раптом засяло сонечко.

— Бабусю! Дивись, дивись! Яка гарна веселка! — Іванко із захопленням дивився на величезну різнобарвну дугу, що височіла на тлі темних хмар.

— Це знак Самого Бога! — усміхаючись, бабуся теж прийшла помилуватися веселкою. — Знаєш, про що нам говорить веселка?

— Бабусю, ти що! Хіба веселка вміє говорити? — з подивом, не відриваючи очей від небесного дива, вимовив хлопчик.

— Хоч і не вміє, але все одно говорить. Точніше сказати, вона нагадує Божі слова. Хочеш, я розповім тобі про те, як уперше веселка з'явилася на небі?

Звичайно ж, Іванко захотів. І бабуся розповіла йому, як давним-давно на землі стався потоп. Та такий, що затопило повністю всю землю. Цей потоп був допущений Богом, щоб не дати злим людям знищити нашу планету і один одного. Тому що майже всі люди на землі стали

дуже злими. Щоб дати можливість врятуватися добрим людям, Бог звелів одній добрій людині на ім'я Ной побудувати великий корабель, який називався ковчег. Дивно те, що звірі, спонукувані Богом, по парі з кожного виду, самі прийшли до ковчега і увійшли до нього. І птахи прилетіли. А от з людьми виникли проблеми. Ніхто не вірив, що буде потоп, і не хотів заходити до ковчега. І лише сім'я Ноя, що налічувала вісім осіб, зайшла до ковчега, аби врятуватися від потопу. Бог Сам зачинив двері. І через сім днів полив сильний дощ. Він лив сорок днів і сорок ночей. Так, що вода піднялася вище найвищих гір. Звичайно, усі злі люди загинули. А коли вода поступово зійшла, Бог відчинив двері ковчега, щоб люди і звірі вийшли зі свого притулку. Сім'я Ноя подякувала Богові за порятунок. І в цей момент на небі вперше з'явилася веселка. Бог сказав, що веселка — знак Його обіцянки: більше такого всесвітнього потопу ніколи не буде на землі.

Ной

Жил да был давно когда-то
На земле родной
Человек! И жил он свято,
Его имя — Ной.

Ну а люди становились
Злее с каждым днем:
Крали, обижали, злились
И хвалились злом.

Повелел тогда Бог Ную
Выстроить ковчег,
Чтоб спастись, когда водою
Суд постигнет всех.

Люди верить не хотели
И в ковчег входит,
Только птицы прилетели —
Им хотелось жить!

И животные по парам
Все в ковчег зашли.
Оказалось, что не даром —
Здесь спастись смогли!

От потопа вод могучих
Со своей семьей,
Когда лился дождь из тучи,
Спасся верный Ной!

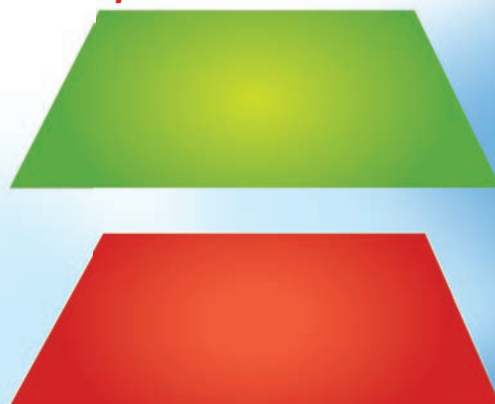
Просто Богу верить надо,
Он ведь любит нас!
И спасенье, как награда,
Будет в нужный час!

Какой отрезок длиннее —
верхний или нижний?

Какая фигура больше —
верхняя или нижняя?

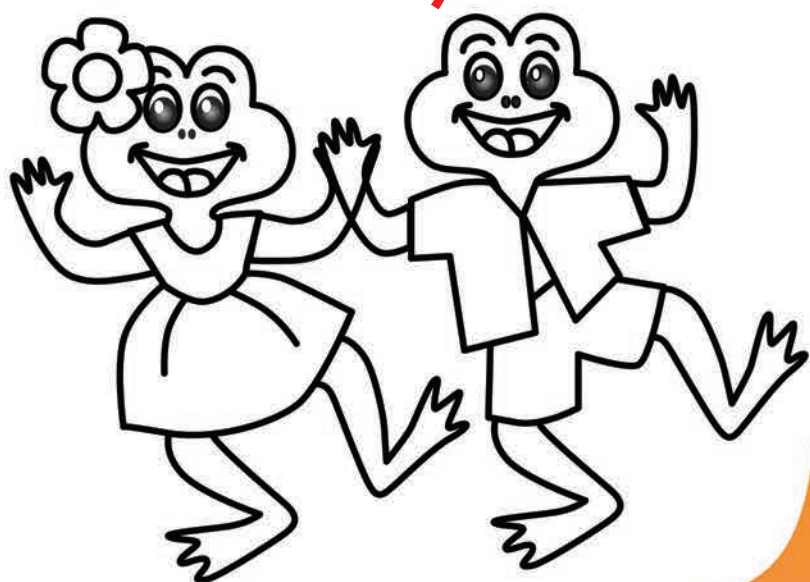

Прочитай название одного из месяцев.

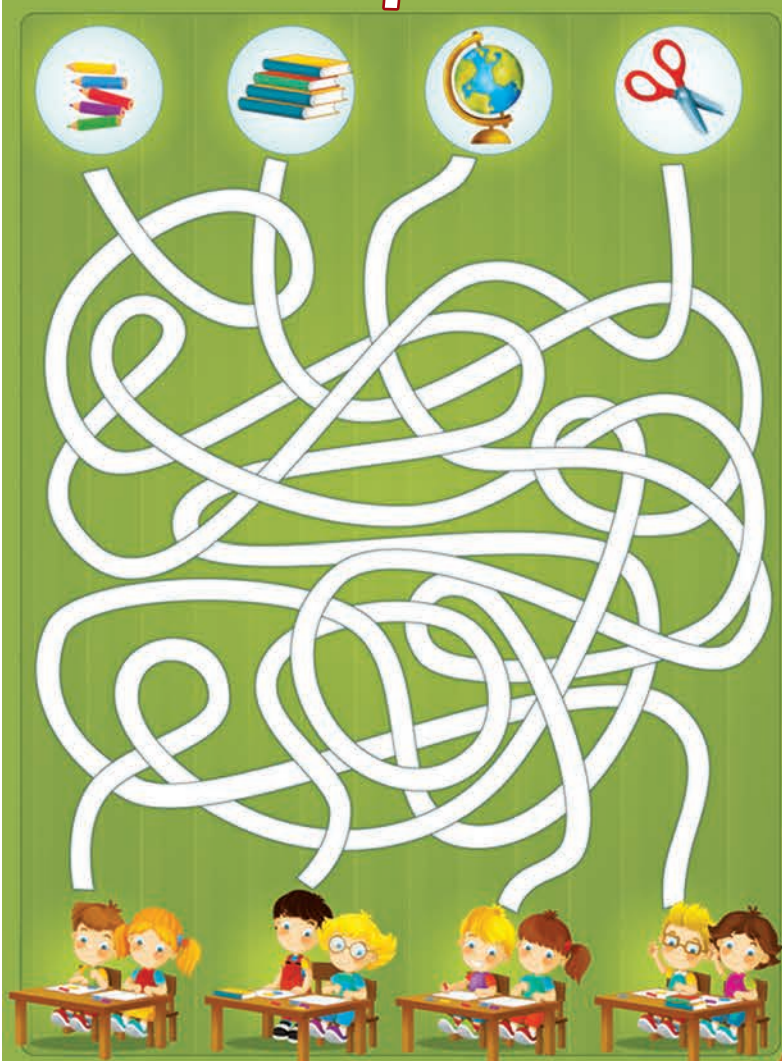
Подсказка: в этом слове есть буквы, находящиеся в желтых кружочках.

Раскрась «Веселые лягушата»

Лабиринт

Логика

Какую
фигуру
вырезали?

Скромное, смирненное сердце

Встречали ли вы когда-нибудь человека, который любит хвастаться? У всех хвастунов есть одна общая любимая тема, на которую они могут без усталости говорить часами. Вы уже догадались, о чем я? Да, вы правы, действительно это они сами. Они просто обожают рассказывать всевозможные небылицы о своей смелости, находчивости и прочих достоинствах.

Иногда мы встречаем других людей, которые, несмотря на свои способности и положение в обществе, продолжают оставаться скромными. Иногда они даже занимают высокие государственные посты. Одним из таких людей был Джордж Вашингтон, первый президент Соединенных Штатов Америки. Однажды генерал Вашингтон (в то время он еще не был избран на пост президента, а был главнокомандующим Континентальной армии) надел мундир без пагонов, оседлал коня и поехал в казармы, где жили его подчиненные-солдаты, чтобы посмотреть, как обстоят дела.

Это случилось задолго до того, как был изобретен фотоаппарат, а об Интернете и говорить нечего. Поэтому многие солдаты не узнавали в проезжавшем мимо них всаднике своего главнокомандующего. И неудивительно, ведь они не были знакомы с ним лично. Подъехав к казармам, Вашингтон застал нескольких солдат за тяжелой работой. Одна из крыш была частично разрушена, и для того, чтобы починить ее, нужно было поднять вверх огромную деревянную балку. Делалось это с помощью самодельного приспособления – лебедки.

Солдаты буквально выбились из сил, но им никак не удавалось справиться с тяжелой, неповоротливой балкой. Став свидетелем этой картины, генерал Вашингтон был удивлен, заметив капрала – командира подразделения, к которому принадлежали эти солдаты, празднично стоящим рядом с обессиленными людьми. Он не только ничего не делал, чтобы помочь своим подчиненным, но еще ругал их за, как он выразился, безделье и нерасторопность.

– Почему бы вам не помочь им? – глядя на капрала, вежливо спросил Вашингтон.

– Сер, – рявкнул тот в ответ, – вы понимаете, что говорите? Это не моя обязанность, я здесь начальник!

Улыбнувшись про себя, генерал Вашингтон смиренно спустился с лошади и собственноручно помог солдатам затянуть непослушную балку на крышу. Они несказанно обрадовались помощи этого незнакомца и благодарили его от всего сердца.

Представьте себе их удивление, когда генерал, вновь обратившись к капралу, мягко сказал: «Если вам и в дальнейшем потребуется подобная помощь, обращайтесь ко мне, главнокомандующему армией США, я непременно приеду».

Солдаты были очень смущены и удивлены. Несложно представить, насколько стыдно в тот момент было их капралу, щеки которого приобрели багровый оттенок.

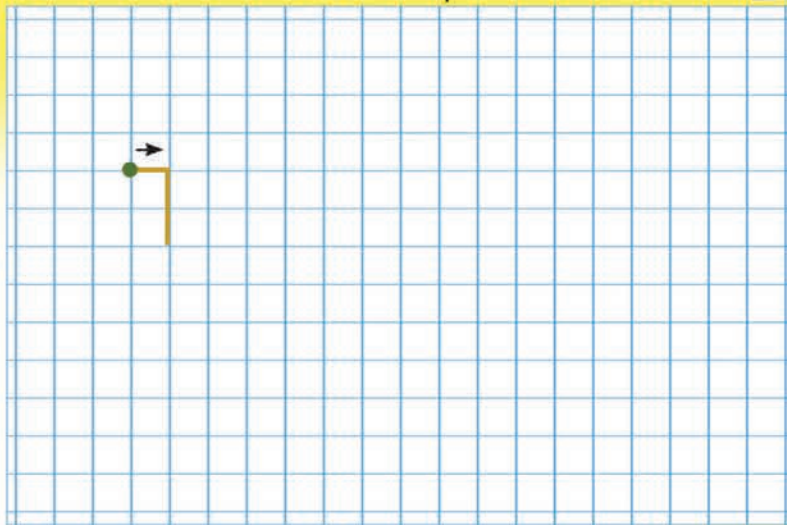
Джордж Вашингтон был скромным человеком, именно поэтому его любили простые люди и впоследствии избрали на пост президента своей страны.

Так пусть же в ваших сердцах поселятся такие качества, как смирение и скромность, проявляя их в общении с окружающими, вы подадите им хороший пример.

Пора в школу!

Задание 1 Графический диктант

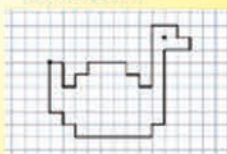
Отступи 3 клетки слева и начинай рисовать

цифра возле стрелочки указывает на количество клеток.

1 →	1 ↓	1 →	1 ↑
2 ↓	1 →	1 ↓	1 ←
1 →	1 ↓	2 ←	1 ↑
1 ↑	1 →	6 ↓	1 ←
1 →	5 ↑	1 ←	4 ↑
1 ↑	2 →	1 ↓	
3 →	1 ↓	6 ←	

Что
получилось?
Ответ:

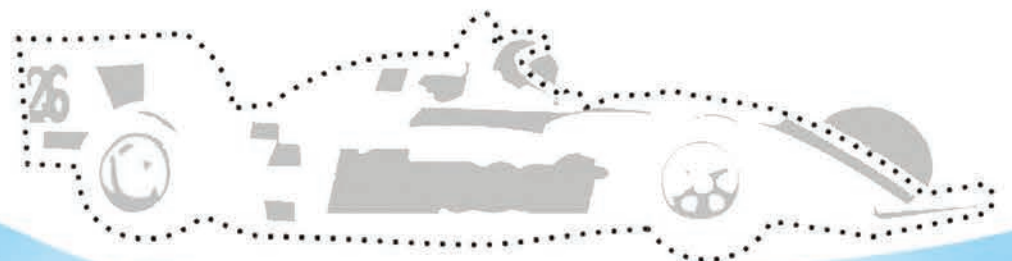
Задание 2

Пропущенные буквы

В рассказе потерялись буквы. Допиши их и прочитай рассказ.

Од_жды_тра_ился Миш_ в л_с. Он х_тел со_р_ть м_ого вкус_ых яго_, ч_о_ы м_м_ приго_овила п_рог. М_ша в_ял_анку и п_ш_л по ма_ень_ой т_оп_нке в л_с. Т_м он н_шел п_ля_ку, где р_сл_зе_ляника и н_чал с_бирать я_оды. В_руг Ми_а ус_ыша_, как кт_то пл_чет. Он пош_л ту_а, отк_да сл_шался зву_и уви_ел ма_енького мал_чика, кот_рый с_дел на т_аве и гр_мко пла_ал. «Что слу_илось?» — спро_ил М_ша. «Я пот_рялс_», — отв_тил м_льчик. Миша в_ял его за р_ку и выв_л из ле_а. «Б_льше не х_ди так да_еко в л_с од_н, — сказ_л мальч_ку Миша. — Ты еще оч_нь мал_нький. Это о_асно». По_ом Миша в_рн_лся на с_ою поля_ку и с_брал мн_го земля_ики. К_гда он пр_беж_л д_ой и р_ска_ал м_ме о то_, как он _омог м_лень_ому м_л_чику, м_ма п_х_алила его. «За т_ою до_роту, — с_а_ала ма_а, — я не т_лько с_еку т_бе _ирог, но и ку_лю т_бе но_ую ф_тболку». М_ша о_ень обра_ов_лся, по_ому что м_ма куп_ла ему ф_тболку, кот_рую он д_вно хот_л им_ть. Вот так о_ин до_рый пос_у_ок ма_ьчика воз_аградил е_о н_ожиданн_м под_рком!

Задание 3 Обведи рисунок по точкам

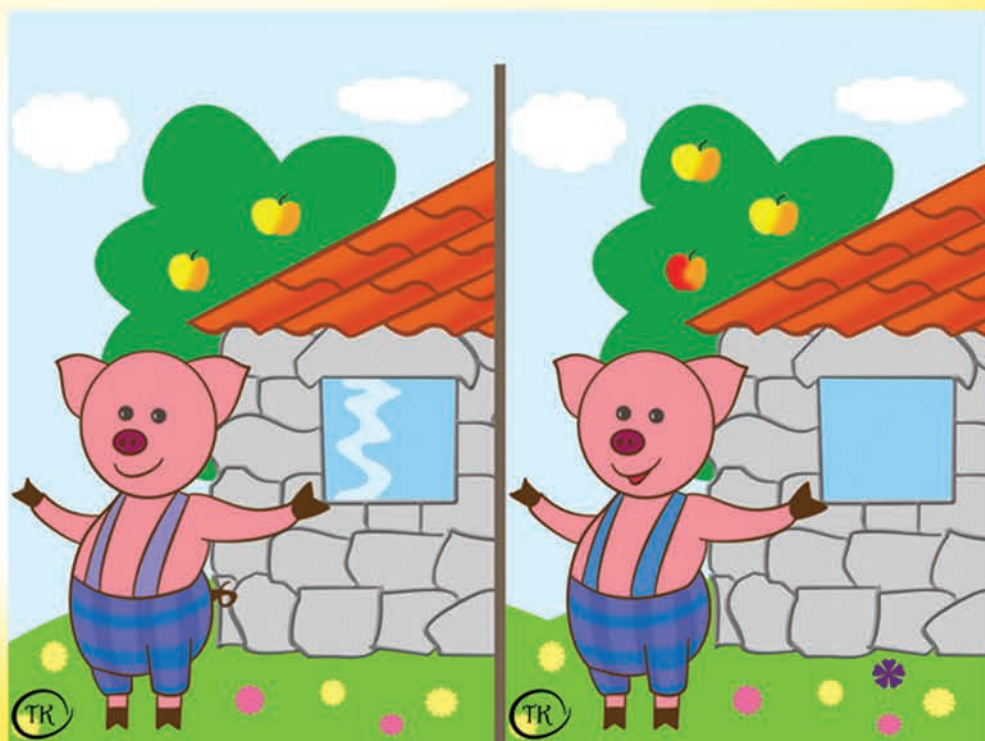

Задание 4 Реши примеры.

Напиши
и нарисуй ответ.

Задание 4 Найди 7 отличий

Оксана Томаляк

Зухвала Голка

В одній великій шафі, у квадратній коробці жила собі одна Голка. Власне, вона не була сама – з нею проживали і різнокольорові нитки, і ножиці, і наперсток... Одним словом, сім'я була великою і дружньою. Кожного дня з коробки долинав то голосний сміх, то гучна сварка. Найбільше хизувалася серед них усіх примхлива Голка: то зранку до неї не привіталися, то ненароком хтось її зачепив. Вереск влаштовувала такий, що потім цілий день ні з ким не розмовляла. Тож несподіванкою не було ні для кого, що з Голкою ніхто не товаришував. Та вона цього ніколи не розуміла і щодня ще більше плела інтриги: то стане причиною суперечки, то зведе на когось наклепи. А як тільки старше покоління наважиться повчати Голку, то вже стільки вередливості і зухвалості проявить голка, скільки світ не бачив!

Одна Біла Нитка намагалася потоваришувати з Голкою. Думала, що, може, їй не вистачає звичайного спілкування, тому вона така зла і недовірлива. Та де там! Голці ніхто не подобався. Ввечері Білу Нитку бачили за плакану і налякану, яка, заливаючись сльозами, говорила, що Голку ніщо не змінить.

Якось Голка вирішила прогулятися. Не зважаючи на заперечення членів родини, голка захотіла побачити навколишній світ. Зранку вона залишила коробку і пішла прогулятися квартирою. Їй так було цікаво побачити все навкруги! Великі крісла, дивани, вазони – усе це для неї було таким дивовижним! І головне – тут можна було заховатися у будь-якому місці.

Спочатку вона пройшлася кухнею. Там було так просто і світло, що Голка не знала, де краще споглядати все навколо. Раптом почула якийсь дивний звук. Він долинав з коридору. Біля дверей Голка несподівано побачила рудого кота. Він пройшовся кухнею, щось промуркотів і, подумавши, тихенько стрибнув на пуфик і вмовився коло голки, не побачивши її. Як це обурило її! Та вона просто кипіла від злості! «І що цей котяра собі думає? – дратувалася Голка. – Я перша зайшла сюди, і я сама буду сидіти на цьому зручному місці...» І, не довго думаючи, штрикнула кота під бік гострим кінцем. Кіт як стрепенувся, промуркотів і кинувся тікати. Голка тільки усмінулася, наче нічого не сталося, і продовжила ніжитися на сонечку.

Поніжившись досхочу, Голка згадала, що потрібно вже повертатися до рідної коробки. Як їй цього не хотілося! Та Голка заспокоїла себе думкою, що повертатиметься сюди щодня. Прямуючи додому, вона помітила дівчинку років п'яти. Дитина, певне, гралася новою лялькою, веселилася. Сміх дівчинки роздратував Голку: «Усі сміються навколо мене, усі весело. А я? Не повинно бути такого...» Коли голка дісталася домівки, то почула дитячий плач. Дівчинка, схлипуючи, розказувала мамі, що поколола пальчика до чогось гострого...

Зранку в коробці-домівці Голки відбулася сімейна рада. З'ясувалося, що у квартирі піднявся бунт через гострі речі. Жителі вирішили

забрати коробку з усім приладдям для шиття із шафи і заховати подалі на балкон. Тепер шафа пустуватиме, а згодом на цьому місці з'явиться одяг. Нитки та інші голки обурилися цією новиною. І вони знали причину цього переїзду. Голка не визнавала своєї вини – вона й далі поводитися зухвало і самовпевнено. Тому на раді було прийнято рішення вигнати Голку з їхньої сім'ї.

Спочатку Голці це здавалося приниженням, але вона жодного слова не сказала у своє виправдання. Пішла, гордо піднявши голову, не озираючись.

Де кілька днів здавалися Голці раєм. Її ніхто не чіпав, вона робила, все що хотіла. Та згодом Голка зрозуміла, що їй не вистачає доброго слова, яким вона так нехтувала, їй не вистачало сімейного затишку. Вона розуміла, що власний егоїзм та зухвалість відштовхнули від неї сім'ю, щирість, повагу та все, що вона не берегла роками. Та Голка знову не наважилася піти і попросити пробачення у родини, запитати, як у них справи...

Минуло багато років... Самотність для Голки стала тягарем і болем, який щоразу нагадував їй про прожиті роки. Стара і немінна Голка вже не була такою самовпевненою. Кожен день уже давно не радував її ні яскравим сонечком, ні вільним часом. «І що мені дала моя зухвалість? Я втратила всіх рідних і близьких, не цінувала добрих порад, завдавала усім болю. І зараз, через багато років, я би попросила вибачення у всіх, кого образила», – сказала впевнено Голка так, що, напевне, усі стіни почули...

– Та невже, Голко? Ти пам'ятаєш мене? Я, думаю, добре пам'ятаю... Привіт, як справи?

– Біла Нитко, ти? Як ти мене знайшла? – здивувалася Голка появі нитки.

– Я стежила за тобою... Ми всі чекали на тебе, думали, що ти повернешся, попросиш вибачення, – стежила за реакцією Біла Нитка.

– Я тільки тепер зрозуміла, що ви любили мене попри мою важку вдачу... Мій егоїзм мене погубив... – заплакала Голка.

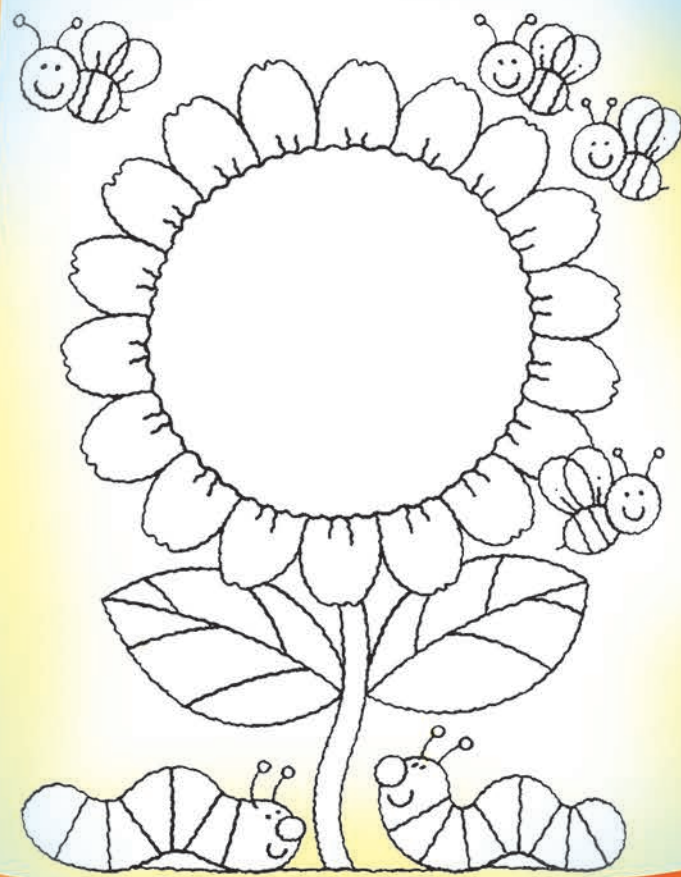
– А ти готова попросити вибачення у всіх нас?

– Готова! Я більше не буду вередливою та зухвалою. Вибач і ти!

Вони обнялися і пішли до рідної домівки – старої коробки, яка так і лежала на балконі. Усі неначе чекали на появу Голки – кинулися до неї з відкритими обіймами. Вона попросила у всіх вибачення і, здається, на душі їй стало легше...

Відтоді всі довіряли Голці. Вона стала доброю та щирою. І саме їй доручили пошити чудове весільне плаття для нареченої – уже немаленька дівчинка виходила заміж...

Нарисуй семечки в подсолнухе
и раскрась картинку

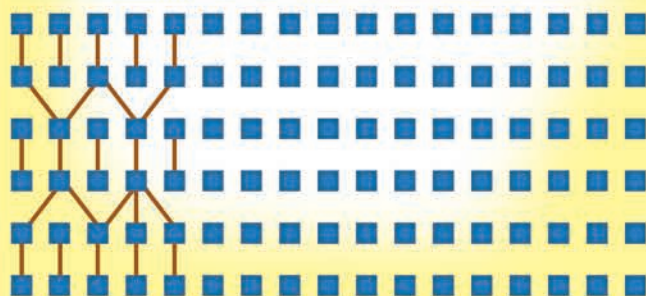
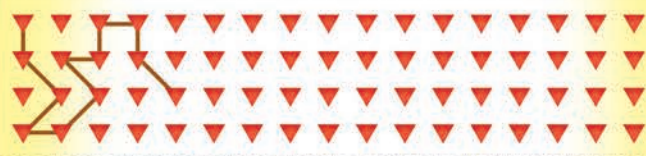

Дождик

Сколько сов ты видишь?
Посчитай все листики
на ветках.
Сколько веток?

Продолжи рисовать узоры

Героиня

Это было давно. Радостный колокольный звон из долины донесся до нас, живущих в горах. Это был знак, что к нам едет гость, которого мы очень ждали. Недавно в нашем селе умер старый учитель, мы ожидали приезда нового и хотели устроить ему торжественную встречу.

Уже целый час мы стояли наготове. Нас, детей, нарядили в праздничные одежды, но я одета была нарядней всех: пышное шелковое платье, завитые локоны, на макушке большой белый бант. После приветственной речи, которую произнесет мой отец, я должна была читать стихотворение. Дети смотрели на меня с восхищением, а некоторые с завистью. Я, конечно, воображала и чувствовала себя героиней дня.

О, глупая гордость! Она должна была быть наказана. Помещение, подготовленное для встречи, украсили цветами и зелеными ветками. Одна из женщин-организаторов подошла ко мне и сказала, что еще надо бы преподнести гостю букет цветов. И я пошла в сад за розами. В саду было тихо и хорошо. По дороге к грядке с цветами мне попало вишневое дерево. Хотя мама не разрешила мне рвать вишни, потому что они еще не успели, я решила сорвать несколько ягод – только попробовать.

Колокольный звон не прекращался, его звуки говорили о том, что гость уже близко. «Ничего, успею, – подумала я. – Сорву несколько вишен и побегу за розами». Я уже отведала несколько ягод, они оказались такие вкусные! Но самые спелые находились выше, а мне никак не удавалось их достать. И я решила влезть на дерево. Под деревом как раз стояла большая бочка с дождевой водой для полива. Я встала на неширокую доску, покрывавшую бочку, и стала рвать ягоды, сколько мне хотелось.

Вдруг до меня донесся звук почтового рожка – это означало, что карета въехала во двор. «Пора бежать», – решила я, и, подобрав подол своего праздничного платья, которое уже кое-где намочило и было порядочно измято, приготовилась прыгнуть с бочки на землю. И тут доска выскользнула у меня из-под ног, и я провалилась в какую-то страшную бездну. Вода доставала мне до самого горла, и, как я ни пыталась вылезти, отвратительная бочка не выпускала меня из своих объятий. Я горько заплакала, но на по-

мощь звать не хотелось – надеялась сама выбраться. Мне было ясно, что мое праздничное платье было безнадежно испорчено. А мои локоны! А пышный бант! Как же я буду в таком виде читать приветственное стихотворение?! О, как болела ушибленная правая рука. Кровь из разбитой коленки окрасила воду в бочке.

Я попыталась вылезти, упершись ногами о стенки бочки, но они были такие скользкие, что я снова и снова падала обратно. Шум голосов во дворе дома смолк. Наверное, отец начал говорить свою приветственную речь. После него я должна была читать стихотворение. Вот запели дети. А я стою тут, в этой бочке, и горько плачу!

Долго бы еще стояла я в своей мокрой тюрьме, если бы не отец. Он должен был присутствовать на торжественном обеде, но его беспокоило мое исчезновение и долгое отсутствие, и он пошел искать свою пропавшую доченьку. Можно было представить, как ему было неприятно, когда после его речи объявили стихотворение, все ждали меня, а я пропала. Он сразу увидел меня и молча вытащил из бочки мокрую, плачущую и дрожащую – то ли от холода, то ли от жгучего стыда, и на руках донес меня до дома. Мама сняла с меня роскошное платье, превратившееся в мокрую грязную тряпку, и уложила в постель. Немного успокоившись, я рассказала обо всем, что натворила и в чем была виновата.

Все пошли на праздник, сидели за богато накрытыми столами, а я должна была лежать в постели, пить горькие лекарства – долгое пребывание в холодной воде вызвало у меня тяжелое заболевание – и обдумывать свое легкомысленное поведение. После выздоровления отец отвел меня за руку к новому учителю и велел рассказать обо всем, что я натворила в день его встречи. О, как мне было стыдно! Но учитель погладил меня по голове и сказал: «Она никогда не будет больше так поступать, и мы все ее прощаем!»

Ребусы

ТЫК

по 2 л

Соедини
цифры

и раскрась

Подбери тень
каждому медвежонку

Лінивці

Найцікавіша тварина, яку мені доводилося бачити, — це ліновець. Мешкаючи багато років у Бразилії та Перу, ми виявили, що є два види лінивців — двопалі й трипалі. Ці істоти пересуваються так повільно, що не одразу взагалі можна помітити рух. Їхня середня швидкість пересування — близько двох метрів за хвилину. Однак вони можуть різко вдарити передньою лапою. Їхні довгі вигнуті кігті можуть нанести рану, немов гострий ніж.

Лінивці в основному живуть на деревах цекропіях і харчуються їхнім листям. Більшість людей не знають, що лінивці, які більшу частину часу проводять на гілках дерев униз головою, представляють всячий зоопарк. У їхній густій шерсті живе так багато живих істот, що, як висловився один жартівник, «лінивці усі в жучках» (пристроях для

підслуховування). Там живе дев'ять різноманітних видів моли, чотири види скарабейів, шість видів кліщів та інші істоти. Два види кліщів живуть безпосередньо на шкірі лінивця, оскільки інші мандрують на спині жуків. До того ж на одному лінивцю було виявлено 978 видів жуків. На шерсті лінивця часом проростають зелені водорості, надаючи зеленуватий відтінок природному світло-коричневому хутру.

Лінивцю доводиться щотижня спускатися на землю для природних потреб. При цьому свої відходи він закопує в ямку. Поки він займається своїми справами, істоти, що на ньому живуть, відкладають яйця на землі.

Мудрий Соломон застерігає нас не уподібнюватися до лінивця. Люди-лінивці нічого не роблять, даремно гаючи час.

Чарльз С. Кейс

Хамелеони

Цікавих ящірок, які лазають по деревах, ще називають хамелеонами. Вони живуть в основному на деревах і чагарниках, і саме хвости допомагають їм утримуватися на них. Більшість із них проводять більшу частину часу на землі, хоч за необхідності підіймаються швидко вгору.

Ці ящірки виглядають незвично, оскільки їхні величезні очі розташовані по обидва боки голови. Вчені виявили, що кожне око працює незалежно від іншого. З цієї причини, якщо повернути голову, то можна одним оком дивитися вперед, а другим — в інший бік. Вони здатні бачити одночасно дві закінчені картини. Їхні очі захищені спеціальними конусними повіками, відкритими тільки на вершині.

Безсумнівно, Бог наділив цих істот спеціальною оптичною системою, тому що в них унікальна манера полювати. Коли хамелеон підстерігає здобич, його язик часом витягується на відстань, що перевищує довжину його тіла. При появі комах (маленького або се-

реднього розміру) язик з'являється миттєво. Йому потрібно менше однієї третини секунди, щоб завдяки товстому шару виділеного слизу схопити комаху і кинути в рот.

Система захисту дозволяє хамелеону швидко адаптуватися до навколишнього середовища. Жовті, чорні і білі пігменти, розташовані в спеціальних клітинах шкіри (хроматофорах), дозволяють хамелеонові міняти колір. У результаті чого він зливається за забарвленням з довколишнім середовищем.

Бог наділив і нас здатністю адаптуватися. Ми витримуємо як холодний, так і жаркий клімат, а також різну висоту над рівнем моря. Ми вживаємося як з добрими друзями, так і з сумнівними; набуваємо хороші і погані звички; керуємося добрими і недобрими мотивами; маємо хороші і погані відносини. Це і є здатність пристосовуватися.

Їжачок

Господарочка

Смакота!

Панда

Большая панда – очень красивое и необычное животное. Панду еще называют «пожиратель бамбука» или «бамбуковый мишка».

Распространена панда только в Китае. Обитает в горных лесах на высоте до двух тысяч метров над уровнем моря.

Ученые долго не могли разобраться: кто такая панда – енот или медведь? Больше всего она похожа на пухленького черно-белого медвежонка, хотя в спячку большая панда не впадает.

Тело у панды массивное, покрытое густым мехом. Оно покоится на коротких, толстых ногах с широкими лапами, вооруженными сильными когтями. На подошвах и в основании каждого пальца хорошо развиты голые подушечки, облегчающие удерживание гладких стеблей бамбука. От обычных медведей панду отличает довольно длинный хвост. Окраска этого животного белая, с черными пятнами вокруг глаз и черными ногами.

Панды очень чистоплотны. Летом они не любят ливневых дождей, прячутся от них в укрытия, но после дождя охотно бродят по лужам и сырой траве. Купаться не любят, только бегают по мелководью, обдавая себя брызгами.

Большие панды в природе чрезвычайно осторожны.

В местах обитания большой панды, кроме разных видов бамбука, растут ель, сосна, кедр, пихта, лиственница, дуб, бук и разнообразные кустарники. Большая панда отлично чувствует себя в этой чащобе, легко

забирается на высокие деревья и там отдыхает, удобно устроившись на больших сучьях или в развилках стволов.

Замечательна способность зверя не только быстро бегать, но и кубарем скатываться по крутым горным склонам, спасаясь от преследования. При этом панда прижимает передние лапы к глазам, защищает их, а к животу поджимает задние лапы.

Из естественных врагов наиболее опасны для нее леопарды и красные волки. Когти у большой панды на всех четырех лапах длинные, по три-четыре сантиметра, подошвы лап густо покрыты длинными темными волосами, хвост белый, короткий, похож на лопатку.

В естественных условиях большие панды питаются в основном листьями и молодыми побегами бамбука, поедают и некоторые другие растения, насекомых. Иногда бамбуковые мишки лакомятся рыбой, мелкими грызунами и другими животными.

В неволе молодые панды игривы, они добродушны, забавны, много двигаются, принимают самые необыкновенные позы: могут стоять на голове, помогая при этом себе передними лапами, отлично кувиркаются через голову, ловко лазают по решеткам и сеткам, лестницам, канатам, шестам. Передними лапами они удерживают мячи,

эмалированные и алюминиевые миски в ожидании, когда их наполнят едой.

К людям относятся без всякой враждебности, однако в игре и возне могут случайно ухватить зубами, оцарапать когтями передних лап. Они хорошо приручаются, быстро запоминают данные им клички.

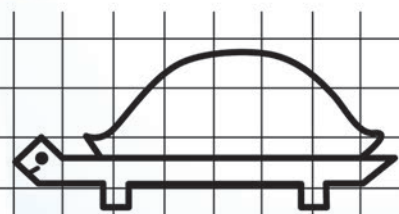
Достигнув четырехлетнего возраста, большие панды становятся медлительными, они уже не так доверчивы к людям, и обращаться с ними приходится, соблюдая осторожность.

Сейчас в мире осталось только 1000 панд. Панда занесена в Красную книгу, охота и отлов этих животных запрещен.

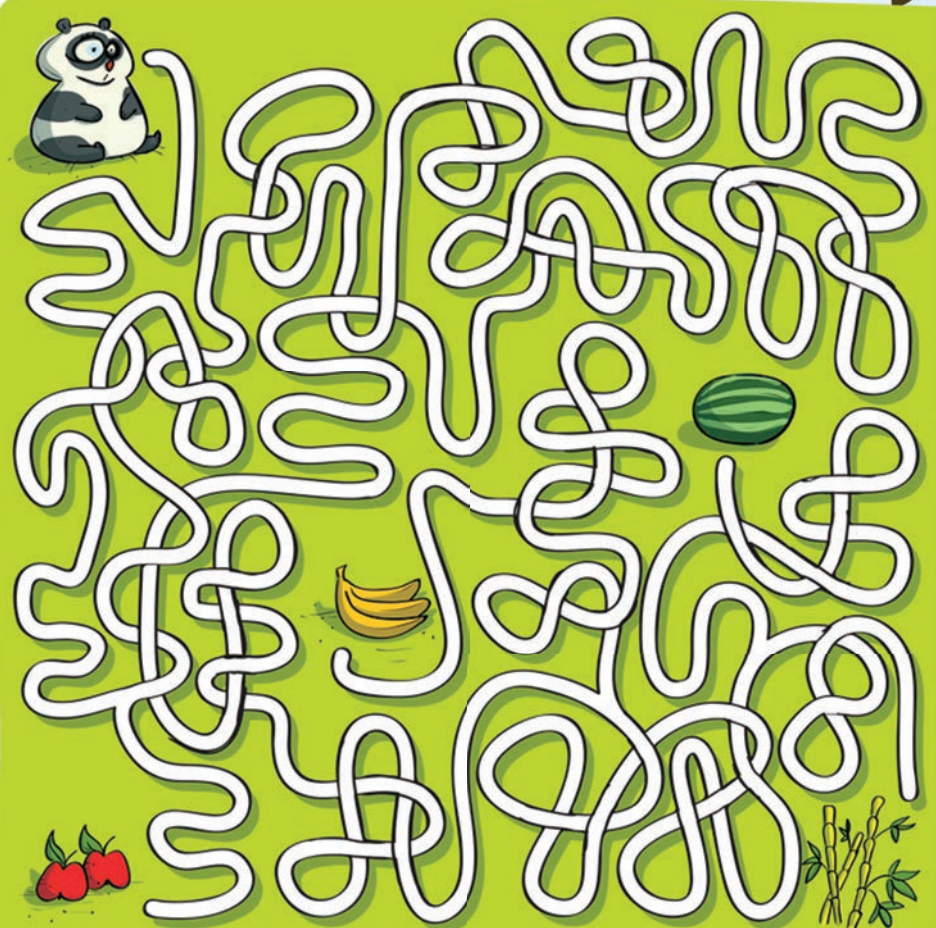
Зонтики

Найди пару каждому зонтику.

Лабіринт

Допоможи панді знайти в лабіринті всі фрукти.

Веселый English

– Привет, ребята!

– Представь, что ты на уроке математике в английской школе. Учитель дал тебе задания, которые ты должен выполнить. Будь внимательным!

Task 1

Solve a problem
[солв э прблэм]
реши задачу!

You have 3 apples
You have given 1 apple to your friend
(**to give-gave-given** – давать;
have given – отдал). How many apples
do you have now? (**how many** –
сколько)
Write an answer: _____.
[райт эн ансвэ] напиши ответ.

Task 3 Solve a crossword [солв э кросворд] реши кроссворд.

Для того чтобы заполнить клеточки кроссворда, ты должен правильно решить примеры. Подсказка: названия на английском «плюс», «минус» и «равно».

$$3 + 3 = 3$$

plus [плас] is [из]

$$3 + 3 = 3$$

minus [майнэс] is [из]

15 [fifteen]

minus
5 [five]
is

2 [two]

plus

4 [four]

is

5 [five]

plus

3 [three]

is

15 [fifteen]

minus

5 [five]

is

Task 4

В примерах пропущен «минус» или «плюс». Реши и напиши правильный ответ на английском.

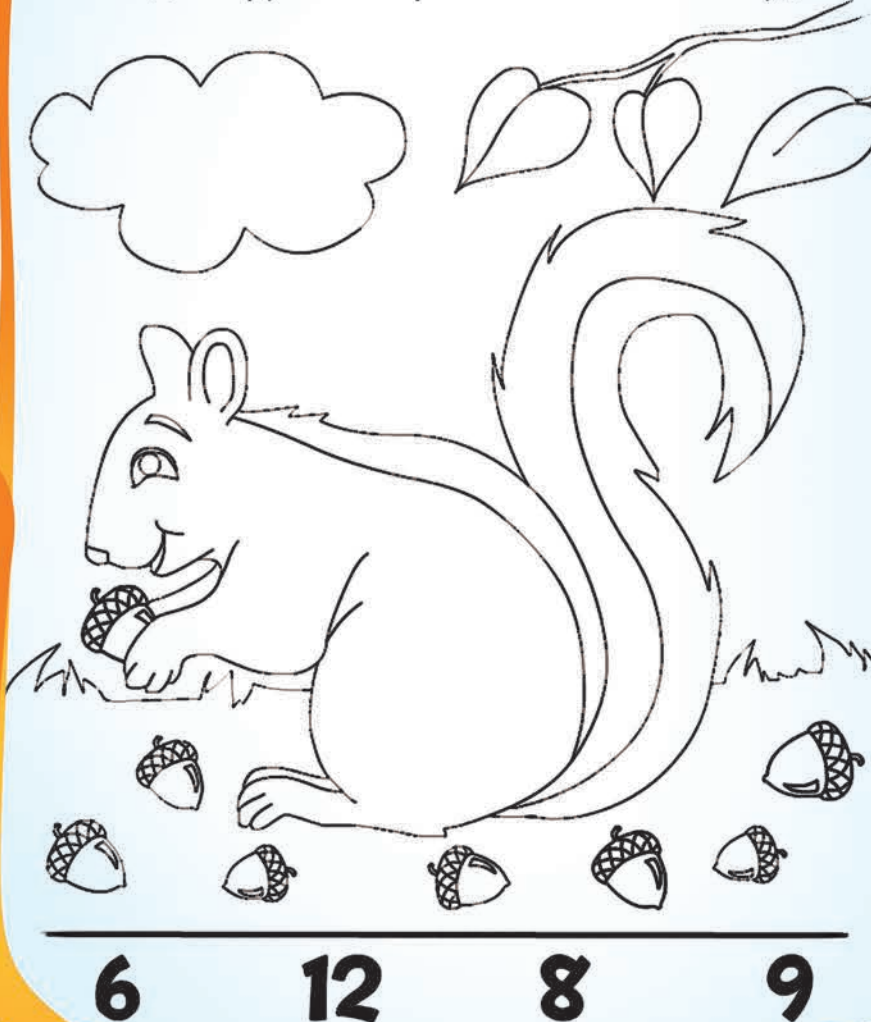
For example [фор экзампл] например:
5 plus 1 is 6

11	_____	5 is 6
23	_____	4 is 27
15	_____	6 is 21
17	_____	9 is 8

Task 2

Color and count [колор энд каунт]
раскрась и посчитай.

Circle the correct number of acorns
[сёркл зэ корект намбэр ов экорнс]
обведи в кружочек правильное число желудей.

Task 5

The end of the lesson [зы энд ов зэ лэсон]
конец урока!

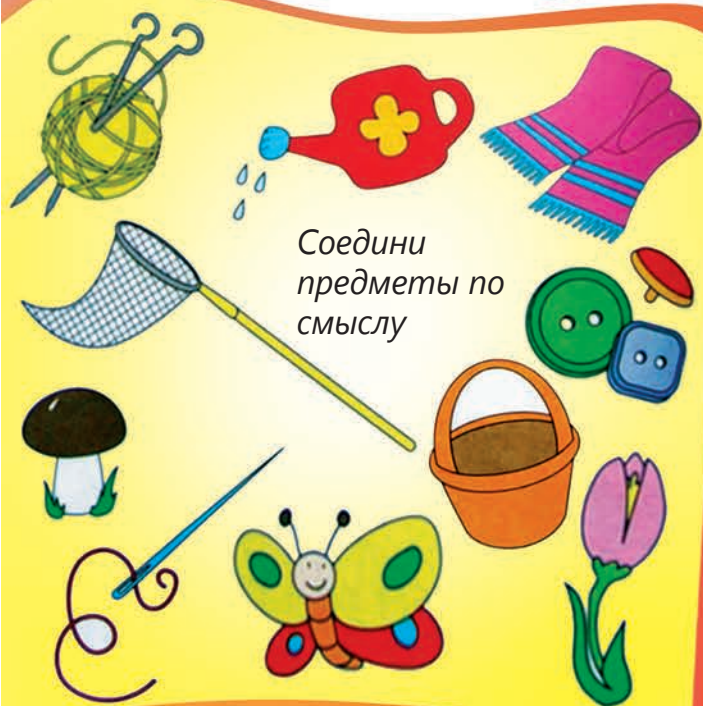
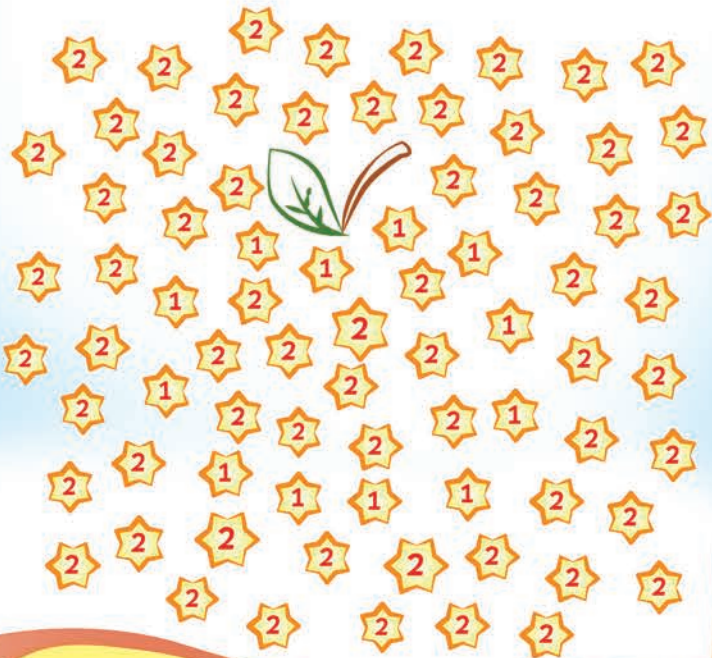
Вот ты и справился со всеми заданиями по математике. Урок закончен! Теперь можешь поиграть. Пройди лабиринт.

Знайди відмінності

Раскрась звездочки с цифрой «1» и узнай, что нарисовано на картинке

Соедини
предметы по
смыслу

Цыпленок

Соедини точки
и раскрась

Жирафа і кошеня

Марія Власюк

Того дня Даринка була щасливою, як ніколи. Дівчинка усім у класі показувала свій новий тамагочі. Такі іграшки тоді були дуже популярними: маленький екранчик, на якому з'являється домашній улюбленець, він народжується, виростає, його потрібно годувати, виводити на прогулянку, а для цього достатньо лише натискати відповідні клавіші. На перерві між уроками всі однокласники Даринки поспішали «нагодувати» своїх електронних тваринок. Даринка також мріяла про такого, і тато з відраядження привіз їй таку іграшку тамагочі – жирафу.

І ось нарешті закінчилися уроки. Погодувавши свою електронну тваринку, Даринка поспішила, адже біля школи на неї чекав її менший братик Богданчик. Цього разу Даринка всю дорогу розповідала братику, як усім сподобалася її жирафа. Раптом вона зупинилася, помітивши біля будинку юрбу старшокласників, які жбурляли каміння.

Богданчик потягнув сестричку за руку:

– Ходімо швидше, нам краще триматися від них подалі.

Але Даринка, висмикнувши руку, попрямувала до хлопців. Підійшовши ближче, вона побачила, як прямо посеред калюжі сиділо, зіщулившись, мокре перелякане кошеня, воно жалібно нявчало, а хлопці безжально кидали каміння у воду біля нього і реготали, коли бризки обливали його з ніг до голови. Даринці так стало шкода це беззахисне створіння, що вона підбігла до калюжі і вихопила звідти кошеня.

– Ей! Ти що робиш, мала? – закричав найстарший із хлопців. – Це моє кошеня, я його знайшов, постав його на місце!

– Якщо воно твоє, то навіщо ти його мучиш? – відчайдушна сміливість звучала в голосі маленької дівчинки. – Віддай його мені.

Хлопець спочатку завагався, а потім, хитро посміхнувшись, сказав:

– Я можу тобі його продати, ти ж маєш із собою гроші?

Даринка вільною рукою понишпорила в кишенях, хоч і без того знала, що ні в неї, ні в Богданчика немає із собою ні копійки.

– А давай... давай, я тобі його на щось обміняю, – запропонувала вона.

– Ну, а що в тебе є?

Не випускаючи кошеня, Даринка відкрила рюкзак, хлопці обступили її.

– Ось фломастери, ще зовсім нові.

– Пхе, навіщо мені твої фломастери? – скривився хлопець.

– Ну ось блокнот, правда, трохи помальований... – тихо додала дівчинка, сміливість почала залишати її.

– Не потрібен мені помальований блокнот, віддавай кошеня! – крикнув.

Сльози душили Даринку. Але вона знала, що є Той, Хто сильніший за цих хлопців і Хто завжди допомагає. І вона подумки, але щиро помолилася: «Ісусе, допоможи!»

– А жирафа? Хочеш жирафу? – у відчаї промовила Даринка.

– Жирафу? Та що ти мелеш? – зареготав хлопець.

А Даринка, зануривши руку в рюкзак, вийняла тамагочі.

– Жирафа кажеш? Дай подивлюся! – і хлопець висмикнув з рук Даринки іграшку. – Ух ти, і справді жирафа! Забирай собі кошеня, мала, – проказав він.

Хлопці розійшлися, а Даринка так і стояла біля калюжі, притискаючи до себе мокре кошеня.

– Не бійся, – лагідно шептала вона, – я тебе тепер нікому не віддам.

Богданчик підбіг до своєї сестрички, підняв і закрив рюкзак:

– Ну, Даринко, ти даєш! – не переставав дивуватися він. – Я так переживав за тебе! Але ти молодець!

Богданчик ніс портфель сестрички, а вона тримала кошеня, яке заснуло.

– І не шкода тобі жирафу? – запитав дорогою братик.

– Зовсім ні, – відповіла дівчинка, – адже вона – не жива.

Вдома діти нагодували кошеня, дали йому ім'я і вклали спати. А ввечері прийшли з роботи мама з татом. У їхніх планах не було заводити домашню тваринку, але, вислухавши дітей, вони погодилися залишити її. Ось так у сім'ї з'явився улюбленець – кіт Проша.

Того першого вечора Проша ніяк не хотів спати у своїй коробці. Він лягав Даринці на волосся і муркотів від задоволення. «Напевно, моє волосся нагадує йому маму», – думала дівчинка. Вона була така рада, що в неї тепер є не електронна, а жива тваринка, яку потрібно по-справжньому годувати і любити, а вона відповідь справжньою любов'ю і прихильністю.

Часики

Сегодня у Тани День рождения. Ах, какой это счастливый день! Мама испекла вкусный торт, вечером придут гости. Папа с мамой уже подарили Тане красивую куклу. И, конечно же, Таня была в ожидании новых сюрпризов с приходом гостей. Такой уж это день – День рождения!

Когда все гости уже были почти в сборе, неожиданно к ним приехал дядя Андрей! Он не был родственником и не был среди приглашенных друзей. Он был папиным сотрудником, и, не зная о Танином дне рождения, заскочил к папе на десять минут по делу. Но, как всегда, когда он забежал к папе на несколько минут, дядя Андрей и на этот раз приготовил Тане сюрприз.

– Танюшка, я вот припас для тебя такие маленькие часики. Они настоящие. Ты их можешь носить на руке. Видишь, там есть стрелочки – маленькая и большая. Если ты разрешишь мне, я расскажу тебе и всем твоим гостям маленький рассказ об этих стрелочках.

– Конечно, дядюшка Андрей, расскажите нам этот рассказ! – обрадовалась Таня. Она очень любила веселого папиного друга. Когда он приходил, то всегда что-нибудь интересное рассказывал.

– Так вот, однажды я подслушал, как стрелки разговаривали ночью друг с другом. Большая стрелка возмущенно говорила маленькой: «Почему ты так медленно ползешь по циферблату? За то время, пока я прокручусь по целому кругу, ты продвигаешься всего от одной цифры к другой. Почему ты такая ленивая?» На что маленькая стрелка ей возразила: «Я верно исполняю свою обязанность. Мастер, который поставил меня

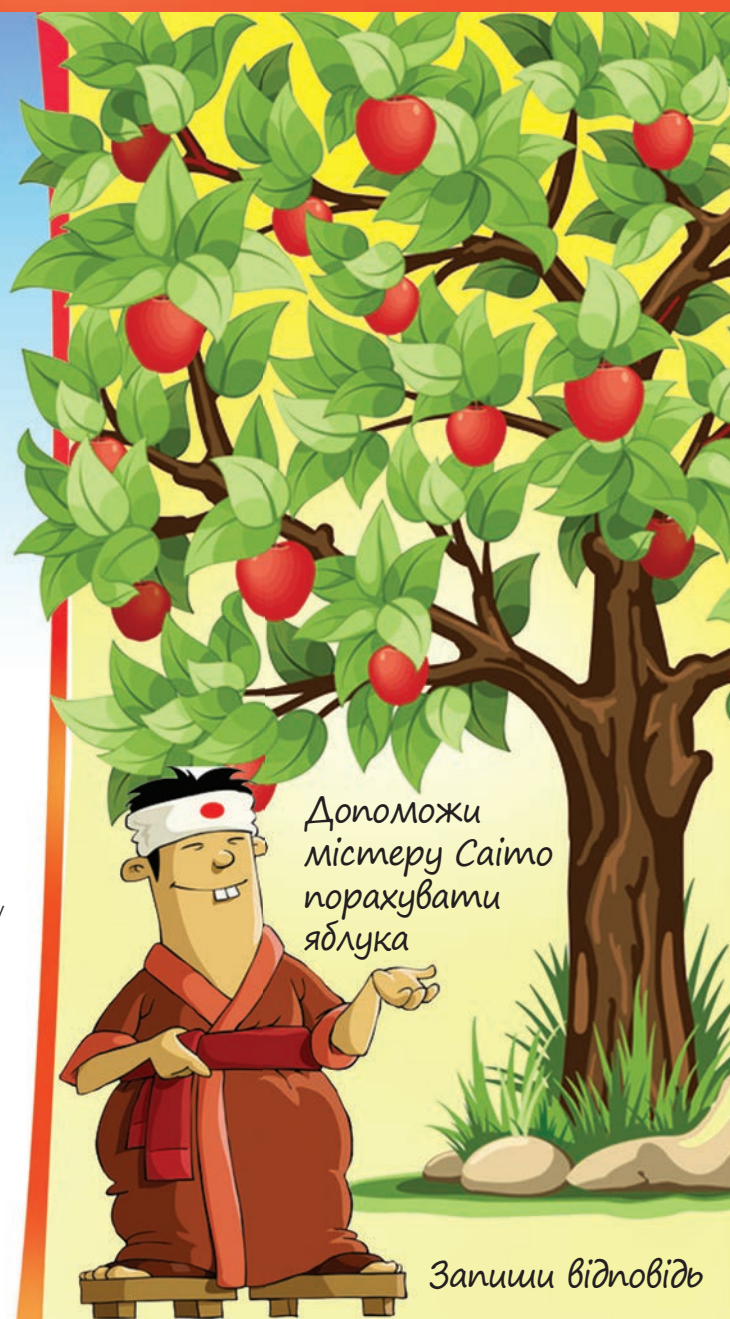
на это место, дал мне задание идти вперед с такой скоростью, с какой позволяет мне механизм часов. При этом он предупредил меня, чтобы я не огорчалась, когда буду смотреть на твою длину и твою скорость. Поэтому моя совесть спокойна».

Дорогая Танюша, я поздравляю тебя с Днем рождения и хочу пожелать тебе всегда радоваться каждому своему другу – и большому, и маленькому. Пусть никогда не возникнет у тебя такой мысли о любом из них, какая возникла у большой часовой стрелки о маленькой. Каждый твой друг и ты сама – все мы имеем свое определенное место в жизни. Каждый из нас – драгоценен и необходим всем остальным так же, как механизму часов одинаково нужны и маленькая, и большая стрелки.

Дядя Андрей вручил Танюшке часики, пожелал всем гостям хорошего праздника и ушел с папой в другую комнату решать свои вопросы. Всем Таниным друзьям он понравился. Понравились друзьям и Танины новые часики.

Когда день рождения окончился, мама попросила Таню помочь ей убрать со стола. Таня видела, как много тарелок мама взяла со стола за один раз. Она тоже хотела взять столько же, но мама с улыбкой напомнила ей о маленькой и большой стрелке часов.

– Пусть тебя, Танюшка, не смущает то, что тебе не под силу сейчас делать то, что делаю я. Каждому наш Творец дал свою меру нагрузки. Главное, что мы с тобой трудимся вместе, как стрелочки на твоих новых часах!

Допоможи
містеру Саїто
порахувати
яблука

Запиши відповідь

Атака черв'яків

Містер Саїто вийшов зі свого будинку, щоб помилуватися яблуками, які росли в його фруктовому саду. Він добре доглядав за яблунями, тому що він і його сім'я вирощували їх на продаж. І цього року їх очікував збір гарного врожаю. Дуже скоро яблука повинні були дозріти.

Але коли містер Саїто наблизився до саду, він побачив те, від чого в нього серце завмерло. Його дерева зазнали шкоди від особливого виду черв'яків, які нещадно знищували яблука.

«Швидше всі сюди!» – закричав він.

Його сім'я вибігла на вулицю. Коли вони побачили черв'яків, то зрозуміли, що потрапили у велику біду.

Потім члени сім'ї почали молитися, просити Господа про допомогу. Після цього вони пішли в сад, щоб зібрати черв'яків із дерев. Ці люди працювали увесь день, аж до пізньої ночі, але все було даремно. Тисячі черв'яків покривали яблуні до самих кінчиків гілок. Врешті-решт люди, виснажені роботою, пішли спати. Перед сном вони ще раз помолилися. «Дорогий Господи, ми не можемо самі боротися з черв'яками, – просили вони, – будь ласка, допоможи нам. Ми потребуємо Твоїєї допомоги!»

Наступного ранку сім'я Саїто вийшла в сад, щоб продовжити роботу. Як же вони здивувалися, коли побачили, як сотні птахів літали над їхнім садом! Птахи залишалися там три дні, поїдаючи черв'яків, але залишаючи плоди цілими й неушкодженими. Коли птахи полетіли, містер Саїто оглянув свій сад і виявив, що там не залишилося жодного черв'яка. Господь відповів на їхню молитву!

Коли у твоєму житті настають важкі часи або ж, навпаки, у тебе все в гаразд, звертайся до Господа в молитві, просячи в Нього допомоги або дякуючи Йому.

Кроссворд «Животные и птицы»

Олександр Мацько

Валентин Цапчук

Вікторія Бейгер

Маша Устинець

Анна Дубовиченко

Ліля Лопатинська

Віка Сердюк

Богдан Чварков

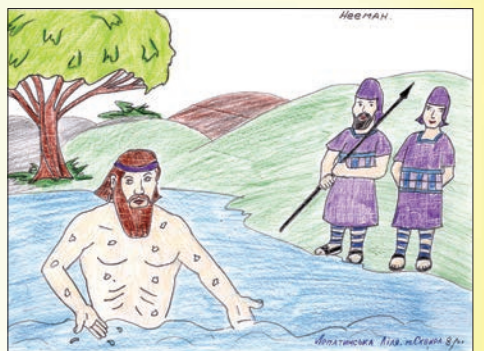
Петро Сігітов

Василь Горюк

Василь Горюк

Ліля Лопатинська

ТЕЛЕКАНАЛ НАДІЯ

ВАРТО ДИВИТИСЬ

www.hope.ua

ЗАПРОШУЄМО
юних телеглядачів
разом з батьками
ЩОДНЯ
з 16:00 до 17:00

Дивіться цікаві та пізнавальні передачі:
"В ГОСТЯХ У ДОБРЯЧКА", "ДРУЖБОЛАНДИЯ",
"МАЛЮВАКИ" і багато інших.

Марія Шипко

Михайло Гуров

Сюзанна Тополь

Малюнки читачів

Любі діти!

Ми дуже вдячні вам за ваші малюнки. Надсилайте нам свої роботи на адресу видавництва, і ми з радістю їх опублікуємо в нашій газеті.

(Будь ласка, пишіть ваші прізвища розбірливо, бажано друкованими літерами на зворотному боці).

Додаток до газети «Вічний Скарб»

Щомісячна дитяча газета «Скарбничка»
Видавець – християнське видавництво
«Джерело життя»
Адреса: 04071, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10-А
e-mail: dzherelo@ukr.net;
тел.: (044) 467-50-68
(044) 428-84-38

Відповідальний за випуск: директор видавництва
«Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва: Лариса Качмар
Відповідальний редактор: Інна Джердж
Дизайн та верстка: Юлія Смаль, Світлана Смаль
Над номером працювали: Марина Становкіна,
Ольга Бокова
Відповідальна за друк: Тамара Грицюк

Наклад: 10 000 прим.

Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати тексти. Рукописи не повертаються. Листування ведеться лише на сторінках газети.

www.lifesource.com.ua

Газету використано
Григорія Дегега
Студія АртЕм Лисаєва